

**Kašel, koně a lásku lze ukrýt velmi těžko.
(Benjamin Franklin)**

TMA

Dívám se do míst,
kde asi ležíš.
Tma je nábytek.

Podle čeho se jednou ukáže,
s kým jsme byli v životě nejvíc?
Podle toho,
kolikrát jsme se zhrozili,
že jsme s někým jiným.

Dívám se do těch míst,
kde asi ležíš.

(Petr Hruška)

...

Naposled zamávám
na cestu vlaštovkám
a pak se (navždy už?)
zabedním v domě...
Málo jsem miloval?!
(Když se teď takto ptám?)
- co je mně po lásce!
Co je jí po mně...

Žádný jed, žádný pád,
žádný hřeb do hlavy
žádná krev nestříká
po stěnách ze žil
(žádný strach,
že bych si ukousnul pohlaví...)
- lze mluvit o lásce,
když jsem ji přežil?

(J. H. Krchovský)

HŘBITOV V POČÁTKÁCH

Dějiny pod kameny
jako by na cosi ještě čekaly.
Hrobník namáčí brousek do vědra:
„V zimě bejvaj mezi kostma zmije.
Na jaře lezou nahoru.“

Přeruším šustivý šepot, propadnu
do ticha počáteckých měšťanů,
do spanilosti vybělených čel.
Tu nejkrásnější lebku beru do dlaně,
olůvko v šourku náhle ztěžkne.
„Vstaň na chvíli pomilovat se!“

(Robert Fajkus)

PLÁSTEV

Senovážné léto. V lásce
jako v domcích včel.
Nikdy jsem tě neměl,

Sáro,
když z lipového slova
plástev
do prstů ti vtékal med.

Teď holí stesku
bil bych říjen,
co byl pro nás naposled.

(Martin Stöhr)

VRÁNOVA PRVNÍ LEKCE

Bůh učil Vrána mluvit.
„Láska,“ řekl Bůh. „Řekni, Láska.“
Vrán otevřel ústa a bílý žralok
se zřítil do moře
a převaluje se klesal níž a níž a objevoval
vlastní hloubku

„Ne, ne“ řekl Bůh. „řekni Láska. Zkus to
po mně. LÁSKA.“
Vrán otevřel ústa a vylétly mu z nich
masařka, moucha tse-tse, komár
a snesly se do svých příslušných hrnců masa.

„Tak naposledy,“ řekl Bůh. „Takhle, LÁSKA.“
Vrán se zkroutil křečí, otevřel ústa, dával a
ze země vypučela
pitvorná mužská hlava bez těla, šilhala
do všech stran,
blábolila na protest –

A dřív než ho Bůh stačil zastavit, Vrán,
dával znovu.
A na mužův krk spadla ženská vulva a pevně
jej obemkla.
Ti dva pak spolu zápasili v trávě.
Bůh se je snažil oddělit, proklínal je a plakal –

Vrán provinile odletěl.

(Ted Hughes, Jeskynní ptáci)

RYBNÍKY

Mezi rybníky
mám chuť
na nějaké ruce,
které by konejšily
mé srdce.

(Václav Ryčl)

18. LISTOPAD

i když tě bolí záda, nemůžu být tvoje
páteř. potřebuju se nadechnout.
říkáš, že je jedno, co si kdo ve školní
tašce nosí. a pořád pleteš z naší lásky
košíky. ale já do nich nemám co dát.
a nutím tě, aby sis našla otázky
pro moje odpovědi. (jsem totiž
černej machr v metru, a u pasu
mám uvázanou vránu.) někomu
ve vedlejším vagónu cinklo v srdci,
ale já nejsem jeho kovadlina.

(vzkazují koleje tunelu a vlak pražce
jako stránky obrací)

(Martin Švanda)

BJESOVÉ

Sme zapasovali se do sebe jak psi, sme zapasovali se pod pasy. Jak psi,
jak bjesove sme zapasovali se do sebe: ty do mě pěkně, já do tebe jak kel,
jak kozel, kerej z rohů vocťíkuje kref – ničehožnic sem nezelel: měl sem tě
tobě náležef...

Co chtělo se nám, dělali sme spolu, zapasovaný jak psi sme podebírali se
násilnice sebe; sme zapasovaný se znamenali spáry, sliníce jak psi se štvali,
f trysku požírali: já tebe hodně, ty mě moc...

Vo pomoc prosilas, já tebe: přálo nám nebe přezmoc slasti: sme noc co noc
až na kost v ráji ryli...

Sme časem měli toho dost...

Chvíli.

(Jaroslav Pízl)

...

Přesto i ten, kdo uvízl v osidle zhouby,
může se spasit, jen není-li sám proti sobě
a nezavírá-li u své nejdražší oči
nad každým kazem jejího těla i duše.
Neboť v lásce jsou lidé většinou slepí
a přimýšlejí si přednosti tam, kde jich není.
Proto je leckdy i šeredná, nepěkně roslá
předmětem lásky, a najde zbožňovatele.

(Titus Lukrecius Carus)

130

Oči mé paní jsou všechno jen slunce ne,
korál je sytější než červeň jejích úst:
je-li sníh bělostný, její hrud' černá je,
může-li vlas být drát, dráty jí začly růst.
Nejednou damašskou růží jsem viděl již,
žádná však nekvete mé paní ve tvářích:
a kolik vůní mi působí blaho spíš
nežli pach, který vždy na mne z mé milé dých!
Rád slyším její řeč, i když sám dobře vím,
že jako hudba se sotva kdy rozezní.
Bohyni kráčet jsem neviděl, připouštím,
když však má paní jde, plouhá se po zemi.
A přesto myslím si, že vyrovná se všem,
které jsou slaveny lžemi a podvodem.

(William Shakespeare)